

மேரியின் ஆட்டுக்குட்டி

“மேரியிடம் ஒரு சின்ன ஆட்டுக்குட்டி இருந்தது. அதன் ரோமம் வெள்ளை வெளேரென்று பனி மாதிரி இருக்கும். மேரி எங்கு போனாலும் அது கூடவே போகும். ஒரு நாள் அவளோடு பள்ளிக் கூடத்திற்குப் போயிற்று. அது ரூல்ஸுக்கு விரோதம். பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு ஆட்டுக்குட்டியைப் பார்த்ததும் குழந்தைகள் உடனே சிரித்து விளையாடத் தொடங்கி விட்டதுகள்...”

இங்கிலீஷில் நெட்டுருப் போட்டுக் கொண்டிருந்த சாவித்திரி நிறுத்தி நிறுத்தி புத்தகத்தைப் பிரித்துப் பார்ப்பாள். வர்ணப் படத்தில் ஒரு சின்னப் பள்ளிக்கூடம். முன்புறம் பூ பூத்த மரங்கள். மேரிக்குப் பக்கத்தில் ஆட்டுக் குட்டி துள்ளிக் கொண்டு இருக்கிறது. அதைச் சுற்றிப் பத்துப் பதினைந்து குழந்தைகள். எல்லாம் வெள்ளைக்காரக் குழந்தைகள். அதுவும் வெள்ளைக்கார ஆட்டுக்குட்டி போல் தான் இருக்கிறது. சின்ன மூஞ்சி, கொழுத்த உடல்; மேகம், பஞ்சுகளை வைத்து மூடினாற்போல் புஸு புஸுவென்று ரோமம்,

புத்தகம் அரதப்பழக. யாரோ விடுதிக்குத் தந்த நன்கொடை. பக்கத்திற்குப் பக்கம் பென்சில் கிறுக்கல், மைச் சுட்டி-இல்லாவிட்டால் அழுக்கு விரல் பதிவுகள். ஆனால் இந்தப் படம் கொஞ்சம் தெளிவாக இருந்தது. சாவித்திரி இங்கிலீஷ் புத்தகத்தைத் திறந்தால் இதைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். குழந்தைகளோடு குழந்தையாக ஆட்டுக் குட்டியோடு குட்டியாக, மரத்தோடு மரமாக, பூவோடு பூவாக, மரத்திலிருந்து பார்க்கும் குருவியோடு குருவியாக ஆகிவிடுகிறாள்.

நினைத்து நினைத்து விழித்துக் கொள்வாள். மீண்டும் முதல் வரியிலிருந்து மனப்பாடம். ஒரு தடவை முழுவதும் படிப்பாள்.

“பள்ளிக்கூடத்திற்குள் ஆட்டுக்குட்டியைப் பார்த்ததும் ஆசிரியர் அதை வெளியே ஓட்டிவிட்டார். ஆனால் அது வாசலில் மேரி வரும்வரையில் காத்துக்கொண்டிருந்தது. ‘ஏன் மேரியிடம் அதுக்கு அத்தனை ஆசை?’ என்று குழந்தைகள் கேட்டன. ‘ஏன்னா? மேரி அது மேலே அத்தனை ஆசை வச்சிருக்கா. அதுனாலேதான்’ என்றாராம் வாத்தியார்-”

மீண்டும் வரி மறைந்தது; படம் மறைந்தது. ராஜாமணியும் அவளோடு பள்ளிக்கூடத்திற்குள் வருகிறான். கைக்குழந்தை வருவது ரூல்ஸுக்கு விரோதம், ஆனால் பள்ளிக்கூடத்தில் குழந்தை சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு சிரித்தன. ஆசிரியர் ராஜாமணியை வெளியே கொண்டுவிட்டதும் தவழ்ந்து சாலை நடுவே போகிறது. ‘ஐயோ எத்தனை கார்! ஐயோ!’ என்று கத்திக்கொண்டு சாவித்திரி வகுப்பிலிருந்து வெளியே ஓடி, சாலை நடுவிலிருந்து குழந்தையை வாரித் தூக்கிக் கொண்டு ஓடி வருகிறாள்.

ஒரு தடவை வேர்த்துவிட்டது சாவித்திரிக்கு. பயமாக இருந்தது. குழந்தை இப்பொழுது என்ன செய்து கொண்டிருக்கும். விளையாடிக் கொண்டிருக்கும். குழந்தை வேறு என்ன செய்யும்! ஏட்ரின் விளையாட்டுக் காட்டிக் கொண்டிருப்பாள்.

நிசப்தமாகத்தான் இருந்தது ஹாஸ்டல். சமையல் கட்டில் தாம்பாளம் அலம்பி வைக்கும் சத்தம், “பொன்னுசாமீ” என்று ஹாஸ்டல் வார்டன் காவல்காரனைக் கீச்சுக் குரலில் கூப்பிடுகிறாள். சாயங்காலம் தூறின ஒரு தூறலுக்காக, தோட்டத்தின் மூலைப் குப்பைப் பள்ளத்திலிருந்து இரண்டு மூன்று தவளைகள் சவுலாகக் கொர கொரத்தன.

‘குழந்தை சற்றுக் கழித்துப் பால் சாப்பிடும். பிறகு வாயில் விரல்

போட்டுத் தூங்கும். தூக்கத்தில் ஒரு புன்சிரிப்பு வரும்... வராது... அவ்வளவு சின்னக் குழந்தை இல்லை. ஒன்பது மாதக் குழந்தை அப்படித் தூக்கத்தில் சிரித்து நான் பார்த்ததில்லை.

“ஹப்பாடா!” சாவித்திரி சட்டென்று விரித்துக் கொண்டாள். அறையின் ஓரமாக, தேசப்படங்களுக்கும் மெழுகு வர்ணக் குச்சிகளுக்கும் நடுவில் உட்கார்ந்திருந்த அன்னம்மா முதுகை நிமிர்த்திக் கையிரண்டையும் சேர்த்து மேலே தூக்கி விறைத்து சோம்பல் முறித்துக் கொண்டிருந்தாள். அன்னம்மா இரட்டை நாடி வயிறும் தொடையுமாகப் பொத பொதவென்ற உடம்பு. “ஒரு வழியா முடிச்சாச்சு” என்று பொட்டென்று கைகளைக் கீழே போட்டாள் அவள். இனிமேல் உலகத்தில் கவலையே கிடையாது என்பது போலிருந்தன அவளது பெருமூச்சும் பல் தெரிகிற புன்சிரிப்பும். சாது மூஞ்சி அது. ஆனால் கஷ்டப்பட்ட மூஞ்சி. சிரிப்பில் இரண்டும் தெரியும்.

காழு அத்தை இப்படித்தான் மூட்டை கட்டினாற்போல் பொதா பொதவென்றிருப்பாள். ‘அடி பாவி’ என்று வாயை வீங்கிப்போன யானைக்கையால் பொத்திக் கொள்கிறாள் அவள். சாவித்திரிக்கு இப்பொழுது அத்தை, அம்மா, அண்ணா, யாரை நினைத்தாலும் ஒரே ஒரு தோற்றம்தான் மனதில் வருகிறது. ‘அடி பாவி’ என்று அத்தை திகில் விழுந்த கண்களுடன் வாயைப் பொத்திக் கொள்கிறது; “அம்மா! அம்மா!” என்று அம்மா ஒங்கி ஒங்கித் தன் வயிற்றில் அடித்துக் கொள்கிறது; “கத்தாதடிகத்தாதே” என்று மெய்மறந்து அம்மாவை ‘டீ’ போட்டு அதட்டி அண்ணா அவள் கையைப் பிடித்துத் தடுக்கிறது; பிறகு அதே அண்ணா நடுவாசலில் நின்று “உருப்பட மாட்டேன்டா பாவிசுளா! உங்களுக்கும் நாளைக்கே வந்துவிடப் போறதுடா” என்று பேரைச் சொல்லாமல், வீட்டைச் சொல்லாமல் குமுறக்கத்தினது... அந்தப் படங்கள்தான் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன. அம்மா சிரிப்பதில்லையா? பேசுகிறதில்லையா? அண்ணா சிரிக்கிறதில்லையா? அரட்டை அடிக்கிறதில்லையா? ஈரத்துண்டுடன் ஆற்றில் குளித்து விட்டு வந்து “சாவித்ரம், கொஞ்சம் வேட்டி கொண்டாடி!” என்று கேட்கிறதில்லையா? ஆனால் அந்தப் படங்கள் எல்லாம் கிணற்றுத்

தண்ணீரை வெள்ளம் அடித்துப் போகிறாற் போல் போய்விட்டன. இப்பொழுது அவர்களை நினைத்தால் இந்த வயிற்றடி, தெருக்கச்சல்தான்.

அண்ணா தெருவில் நின்று ஒரு மணி நேரம் கூப்பாடு போட்டான். அடிவயிற்றிலிருந்து குமைந்து குமுறச் சாபங்களிட்டான். “பணத் திமிரா! உங்களைப் பூண்டோட பொணமா அடிக்கிறேனா இல்லையா பாருங்கடா! மானமிருந்தா வெளியிலே வாங்களேண்டா!”

வாசல் வாசலாகக் குழந்தையும் குஞ்சும் பெண்ணும் ஆணுமாக வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். ஊரில்லாத, பேரில்லாத சத்தம். ஆனால் யாரைச் சொல்லுகிறான் என்று ஊருக்கெல்லாம் தெரியும், சுடைசியில் ராது மாமா அவனைக் கையைப் பிடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு வாசல் சுதவைத் தாழிட்டு உள்ளே அழைத்து வந்தார். “ஏண்டா. நடந்தது நடந்தாச்சு, நடுத்தெருவிலே நின்னு கத்தினா சேதி ஊர் ஊரான்னா பறக்கும்! இப்ப கத்தி யாருக்கு என்ன லாபம்?” என்று அடிக் குரலில் அவனை அதட்டுகிறார்.

“இனிமே என்ன மாமா? தலைக்கு மேலே போயாச்சு, சாண் என்ன, முழம் என்ன? இந்தக் கிராதகன் இப்படிப் பண்ணுவான்னு நினைக்கலே மாமா-கைமேலே அடிச்சுச் சத்தியம் பண்ணினானாம் மாமா அந்தப் பய! அந்தக் கை அழுகிச் சொட்ட” என்று சொல்லும் போது அண்ணாவுக்குத் தொண்டை உடைந்து அழுகையாகிவிட்டது. காமிரா அறையில் குருவி மாதிரி விழித்து விழித்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்த சாவித்திரியும் தாங்க முடியாமல் நீண்ட கேவலோடு அடக்கி அடக்கி அழுதாள். அந்த நொடியே அந்த உள்ளுக்குள்ளேயே தூக்குமாட்டிக் கொண்டு தொங்கியிருக்க வேண்டும். “அந்தக் கையை நான் முறிக்கத்தான் போறேன் மாமா” என்று மீண்டும் அண்ணாவின் குரல் கேட்டது.

செல்லப்பா அவள் கைமீது அடித்துத்தான் சொன்னான். இந்தக் காமிரா அறையில்தான், பாத்திரம் வைக்கிற இதே பெட்டி மீது அவளை உட்கார்த்தி வைத்துத்தான் கோயில் கர்ப்பக்கிரகத்திற்கு

முன்னுள்ள நடையில் பூஜைப் பாத்திரங்களை வைத்திருப்பார்களே அந்த மாதிரி கனமான பெட்டி அது. ஒரு முழத்திற்கு இரும்புத் தாழ்ப்பாள். அதன் மேல் அவளை உட்காத்தி வைத்து, “சாவித்ரம். நீ பயப்படாதே. இந்த செல்லப்பா முன்வச்ச காலைப் பின்வைக்க மாட்டான்!” என்று சற்று நகர்ந்து ஒருக்களித்த கதவு வழியாக யாராவது வந்து விடுகிறார்களோ என்று கூடத்தைக் கூடத்தைப் பார்த்தான் செல்லப்பா.

“முனு தடவை வெளியே உட்காராப்பல உட்கார்ந்து அம்மாவை ஏமாத்தியாச்சு. எத்தனை நாள் இது பலிக்கும்?” என்று கழுத்து நாளம் பக்பக்கென்று அடிக்க, மீண்டும் அடித்தொண்டையில் அதை வெளியிட்டாள் சாவித்திரி.

அவன் முகம் சற்று வெளிறிற்று. முகம் சுளித்தது “கைமேலே அடிச்சச் சொல்றேன். கவலைப்படாதே. நான் உன்னைக் காப்பாத்தறேன். உன்னைத்தான் கலியாணம் பண்ணிக்கப் போறேன்...நான் வரட்டுமா?”

சாவித்திரி பதில் சொல்லாமல் கோத்த கையைப் பற்றிக் கொண்டே நின்றாள்.

“சடையன் வரேன்னான், ஆடுதுறையிலிருந்து லாரி கொண்டுண்டு, நெல்லு பிடிக்க. நீ எங்கியும் போயிடாதேன்னார் அப்பா. தேடுவார். நான் வரட்டுமா?” என்று விலக்கிக் கொள்வதிலேயே குறியாக அவசரப்பட்டது அந்தக்கை.

அப்போதும் அவள் பதில் சொல்லவில்லை.

“சொல்லே ன், போய்ட்டு வா'ன்னு. அப்புறம் பார்த்தியா? நான் சத்யம் பண்ணிக் கொடுத்திருக்கேன். பயப்படாதே. பயப்படாதே. போயாரும் வரலியே பாரு” என்று அவள் முதுகைப் பிடித்து லேசாகத் தள்ளினான் செல்லப்பா.

அப்போது அண்ணா ஊரில் இல்லை. அம்மா கொல்லைத் திண்ணையில் விலகி வைக்கோல் மீது சாக்கைப் போட்டுக் கொண்டு

பசங்கன்றோடு கன்றாகப் படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தாள். உச்சி வேளை. பசங்கன்று திண்ணைக் கோடியில் அரைத் தூக்கமாக அசை போட்டுக் கொண்டிருந்தது. பசு மேயப் போயிருந்த சமயம். சாவித்திரிக்கு கன்று, வெயில், அம்மா, நிழல் எல்லாம் தன்னைவிட்டு எங்கோ விலகிப் போகிறாற் போலிருந்தது. மீண்டும் உள்ளே வந்தாள். காமிரா அறைக்குள் நுழைந்தாள். அங்கு எப்போதும் அஸ்தமித்திருக்கும். சுற்றிலும் வெள்ளை பூசாத மண் சுவர், அந்த அந்தி மங்கலை இன்னும் இருளச் செய்திருக்கும். இப்போது எங்கிருந்தோ ஓட்டுக் கூரையின் சின்னக் கண்ணாடி வழியாக வெயில் மண் சுவர்மீது இறங்கிச் சாய்ந்திருந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தபோது வெள்ளித் தூசி பறந்தது. கண்ணாடியின் கீழே சிலந்தி வலை. அறையில் லேசாக ஓட்டடை நெடி. அண்டாவில் பழுக்கிற வாழைப்பழத்தின் நெடி வேறு. பெட்டியைப் பார்த்தாள். செல்லப்பா கையடித்துச் சத்தியம் செய்திருக்கிறான். விடமாட்டான். வாழை இலை நடுத்தண்டு மாதிரி நீண்டு எலும்பு தெரியாமல் பூசினாற் போலிருந்த அவன் உடல் மினு மினுவென்று.

கைகால் கூட மினுமினுக்கத் தொடங்கி இருக்கிறது. பயமுறுத்து கிறது. சட்டை உரித்த பாம்பு மாதிரி, கரப்பு அவிழ்த்துப் போட்ட தோலுடல் போல ஒரு வெளிர் வேறு. சாவித்திரிக்கு வயிற்றை அடிக்கடி லேசாகக் குமட்டிற்று. அடக்கிக்கொண்டு, கொல்லை முழுவதும், பூவரசு, புளி, பவழமல்லி, கருவேப்பிலை மரங்களை எல்லாம் கடந்து நடந்து குப்பைக் குழிக்கு அருகில் போய் ஓக்காளித்துவிட்டு வருவாள். சமையல் கட்டுக்கும் குப்பைக் குழிக்கும் காத தூரம் இல்லை. ஆனால் காத கேட்கிற தூரமுமில்லை.

ஆனால் குற்றவாளிக்கு அவன் முழிக்கிற முழியே பசை. இப்பொழுதெல்லாம் வெள்ளிக்கிழமைகளில் அம்மாவை எண்ணெய் தேய்க்க அண்ட விடுவதில்லை. அவள் “கை அழுந்தாதா! நான் ஒரு கைவச்சுடறேனே” என்று அம்மா கெஞ்சினதெல்லாம் பலிக்கவில்லை. அதுதான் அம்மாவின் கண்ணை விளக்கிவிட்டதோ என்னவோ!

மேலும் இரண்டு மாசமாயிற்று. மாசா மாசம் கொல்லைத் திண்ணையில் கன்றோடு கன்றாக உட்கார்ந்து பொழுதைப் போக்கினாள் சாவித்திரி. அவள் நடையையும் விழியையும் பார்த்துவிட்டு அம்மா ஒரு மாதிரியாகப் பார்க்க ஆரம்பித்தாள். காரணமில்லாமல் வெய்யத் தொடங்கினாள்:

அன்றிரவு படுத்து நன்றாகத் தூங்கும்போது, யாரோ உடலைப் புரட்டுவது போலிருந்தது. விழிப்புக் கொடுத்தபோது, அம்மா சட்டென்று அவள் வயிற்றிலிருந்து கையை எடுத்து விட்டுத் தூக்கத்தில் திரும்பிப்படுக்கிறது போல் படுத்தாள்.

அதே மாதிரி மறுநாள், அதற்கும் மறுநாள், அம்மா தன் பாசாங்கைக் கண்டே அச்சப்படுவது போலிருந்தது. இருவரும் பயந்து கொண்டே இருந்தால்? சற்றுக் கழித்து சாவித்திரி எழுந்து படுக்கையில் உட்கார்ந்து தாவணித் தலைப்பைக் கடித்துக்கொண்டு அழ ஆரம்பித்தாள்.

“என்னடீ?”

“.....”

“வாயைத் திறந்து சொல்லேன்டீ!”

வாயைத் திறந்து அழுகைதான் வந்தது. அழுது, அழுது அழுது, நிலைமையைக் காட்டவே சாவித்திரிக்கு ஒரு நாழிகை பிடித்தது.

“அடி மகாபாவி!”

அம்மா அதோடு விடவில்லை. எங்கே, எப்பொழுது என்று சரமாரி யாகத் தொடுத்தாள். காமிரா உள், சமையலறை, வெந்நீர் உள்...காமிரா உள். வெந்நீர் உள்...

“எப்படிட துணிஞ்சே பே புடிச்சவனே? எனக்கு வயத்தை என்ன மோ பண்றதே...”

செல்லப்பா கைமேல் அடித்துக் கொடுத்ததைச் சொன்னாள் சாவித்திரி. “நெசமாவா; நெசமாவா! பண்றதையும் பண்ணிவிட்டு இது

வேறையா? அவன் அப்பன் கிராதகனாச்சே! கொல்லு கொலைக்கு அஞ்ச மாட்டானே! பஞ்சைகளாப் பார்த்துப் பாழா அடிப்பனே அவன்! அவன் புள்ளையாச்சேடி இவன் பாவி!”

எத்தனை பாவி!

செல்லப்பாவின் முகத்தில் பால் வடியும். இப்பொழுதும் தான். அவனுக்குக் கலியாணம் ஆகிற வயசா? இல்லை என்றுதான் தோன்றும். பையன் மாதிரிதான் இருப்பான்! வாழை நரம்புக் கை, கால், பேப்பர் போல வழுவழ உடம்பு. பையன்தான். காலேஜில் சேர்ந்து இரண்டு வருஷம்தான் ஆகிறது. பரீட்சையில் தவறி, செப்டம்பர் பரீட்சைக்குப் படிக்க ஊரோடு வந்தான். இரண்டாம் கட்டில் குடி தண்ணீருக்காக பக்கெட்குழாய் வைத்திருந்த இரண்டாம் கட்டில்-உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பான். குடி தண்ணீருக்கு அவள் அங்கேதானே போக வேண்டும். சில சமயம் லேசில் தண்ணீர் கிளம்பாது. ஒரு பக்கெட் தண்ணீரைக் கிணற்றிலிருந்து இழுத்து அதன் வாயில் கொட்டி, துதிக்கை மாதிரி தொங்கின பிடியைத் தூக்கி ஏற்ற மரத்தில் ஏறுவதுபோல் பிடித்து அழுத்த வேண்டும். தேருக்கு உலுக்கு மரம் போடும் பாடு.

“முடியலியா? சோனிப்பிச்சான்!” என்று புத்தகத்தை, பிரித்த பக்கத்தில் குப்புறத்திவிட்டு வருவான் செல்லப்பர். பிடியைப் பிடித்து அமுக்கி அமுக்கிக் குடம் நிரம்பின பிறகுதான் நிறுத்துவான்.

“சோனிப்பிச்சான். போறுமா?”

“நீ மாத்திரம்...? மூஞ்சியெல்லாம் செவந்து போச்சு ஒரு குடம் அடிக்கிறதுக்குள்ளே! கையெல்லாம் பச்சை நரம்பு நெளியறது!”

“உன் கை மட்டும்!” என்று அவள் கையின் பச்சை நரம்பைத் தடவினான் அவன். அப்பா! சிலீர் என்று என்னமோ உள்ளே பாய்ந்ததே அப்போது!

அன்று தொடங்கி, முன் கை, புஜம், முதுகு...சாவித் திரிக்கு ஒரு முறை முதுகு சொடுக்கிற்று.

“குளுருதா?” என்றாள் அன்னம்மா. தேசப்படங்களைக் காணவில்லை. கலர் மெழுகு, பென்சில், பேனா ஒன்றையும் காணவில்லை. அவளுக்கு வேலை முடிந்து விட்டது. பரத்தலைக் காணவில்லை.

“என்ன படிச்சிக்கிட்டிருக்கே?” என்று அருகே வந்தாள் அவள்.

“இந்தப் பாட்டை நெட்டுருப் பண்ணறேன். வரவே மாட்டேங்கறது.”

“மேரி ஹாட் அ லிட்டில் லாம்பா? ஒரு தடவை படிச்சாலே வந்திடுமே!”

அன்னம்மாளுக்கு அவள் கதையெல்லாம் தெரியும். “ஒரே கவனமாப் படிச்சா நெட்டுருவாகாமெ என்ன பண்ணும்?”

“பச்சைக் குழந்தை படிக்கிறதெல்லாத்தையும் படிக்கச் சொன்னா? ஏழெட்டு வயசிலே படிக்கிற பாடத்தை இப்ப படிச்சா?”

“உனக்கு என்ன ஆயிடிச்சு அப்படி வயசு? என் வயசிலே பாதி இருக்குமா? எனக்கு முப்பத்திரண்டு வயசு.”

“பதினேழு வயசிலேயே கிழவியாயிட்டேனோ என்னமோ? மண்டையிலே ஏற மாட்டேங்கறதே” என்றாள் சாவித்திரி.

“சீச்சி-எல்லாத்தையும் மறந்துட்டுப் படி” என்று அவளை வந்து அணைத்துக் கொண்டாள் அன்னம்மா. இது ஒரு பல்லவி. அவளுக்கு ஞாபகப்படுத்துவதற்காகவே பாடுகிறாற்போன்ற பல்லவி.

சாவித்திரி படத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன பார்க்கறே?”

“அன்னம்! எனக்கு ராஜாமணியைப் பார்க்கணும் போல இருக்கு. இந்த ஆட்டுக்குட்டியைப் பார்த்தா ராஜாமணி மாதிரி இருக்கு.”

“ஆமாண்டா கண்ணு! நாளன்னிக்குத்தான் சனிக்கிழமையாச்சே.”

“ஆட்டுக்குட்டியை டீச்சர் வெளியிலே ஒட்டை வாசிக்கிற போது, எனக்கு ராஜாமணியை வெரட்டாப்பல இருந்தது. அது

தவந்துண்டே ரோட் நடுவிலே போயிட்டாப்பல இருந்தது. லாரியும், பஸ்ஸும் வந்துண்டேயிருக்கு... அப்பா! ஒரு கணம் நெஜம் மாதிரி பதறிப் போயிடுத்து.”

அன்னம் அதைக் கேட்டு, அழுகிற புன்சிரிப்புடன் அவள் தலையைக் கோதிவிட்டாள். பெருமூச்சு விட்டாள்.

“ராஜாமணியை எனக்கே பார்க்கணும் போலிருக்கு. யப்பா, எம்மாம் பெரிய கண்ணு! பலான் மாதிரி தொப்புள் புடைச்சிட்டிருக்கும்ல-அதோட அது கையைப் புடிச்சுக் கிட்டு ஏந்துக்கறப்ப சிரிப்பா வரும்! அப்படியே வயறு, மாரு, மூஞ்சி எல்லாத்தையும் புதைச்சி அணைச்சுக்கணும் போல இருக்கும். இந்த இடம்... இதுவும்-இதுவும்-உன் சாயல்” என்று சாவித்திரியின் முகவாயையும் கன்ன எலும்பையும் தொட்டுக் காண்பித்தாள் அன்னம். “கண்ணு மூக்கு எல்லாம் அப்பன் மாதிரிதானே இருக்கு?” என்று கேட்டாள்.

சாவித்திரி பதில் சொல்லவில்லை. செல்லப்பாவின் கண்ணும், மூக்கும், உதும், முற்றாத தோலும்; வாழை நரம்பு உடம்பும் தெரிந்தன.

“ம்?” என்றாள் அன்னம்.

தலையை ஆமாம் என்ற அர்த்தத்தில் அசைத்தாள் சாவித்திரி.

“அவனோட அப்பனை இழுத்துக்கிட்டு வந்து புள்ளையைப் பார்க்கச் சொல்லணும். ‘இப்ப சொல்லுடா பாக்கறீங்கன்னு சொன்னியே, இப்ப பாரு. இது உன் மகன் மூக்கா, கண்ணா இல்லி யான்னு இப்ப சொல்லுடா’ன்னு அவனைக் கேக்க வாணாம்? காளியாயி கொண்டு போக அந்தக் கூட்டத்தையே!” என்று மூக்கு மலரக் குமுறி னாள் அன்னம்.

சாவித்திரிக்கு இப்பொழுது அழுகை வரவில்லை. கிட்டத்தட்ட இது தினசரிக் கதை. அன்னம்மா எப்படியோ அதையெல்லாம் ஞாபக மூட்டிக் கொஞ்சம் அவளை அழவிடுகிற வழக்கம். தெரிந்து பண்ணு கிறாளோ, தெரியாமல் பண்ணுகிறாளோ! தெரியாமல்தான் என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அன்னம் அப்படியொரு பரதை.

“ஒண்ணையும் நினைக்கப்படாது. இனிமே படிப்பு ஒண்ணுதான் குறியாயிருக்கணும்” என்றுதான் அவள் பேசுவாள்.

அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட பிறகுதான் அம்மா வயிற்றிலும் வாயிலும் அடித்துக் கொண்டாள். “என்னடா விளையாடறியா? குழந்தை அவன் ராவோ பகலோன்னு புஸ்தகத்தை வச்சுண்டு உட்கார்ந்திருக்கான். அவன்தான் அகப்பட்டானா, இந்தப் பழியைச் சுமத்தறத்துக்கு? வேற யாராவது சொல்லியிருக்கட்டும். நாக்கை இழுத்து வச்சு அறுத்திருப்பேன். வாரிசு இல்லியென்னு தலையிலே கட்ட வந்தேளா, அம்மாவும் புள்ளையுமாப் பேசிண்டு?” என்று ஆவேசம் வந்தாற் போலக் கத்தினாராம் செல்லப்பாவின் அப்பா.

அண்ணாவுக்குப் பொக்கென்று விளக்கு அணைந்தாற் போலிருந்ததாம். கண், புத்தி எல்லாம் இருண்டு விட்டது.

“அவனையே கூப்பிட்டுக் கேளுங்கோளேன், மாமா” என்று சற்றுக் கழித்து மெதுவாகச் சொன்னானாம். கோபம் கூட அப்போது வரவில்லை அவனுக்கு. அவ்வளவு செயல் செத்துப்போய் விட்டது மனசு, அவர் சொன்னதைக் கேட்டு.

பிள்ளையைக் கூப்பிட்டு எப்படிக் கேட்கிறது? செல்லப்பாவைத் திருநெல்வேலிக்கு அப்பால், எங்கேயோ கிராமம்-அங்குதான் அவர் தங்கையிருக்கிறாள்-அங்கே அனுப்பிவிட்டார் அவன் அப்பா. முதல் நாள் போய்ச் செய்தியைச் சொன்னான் அண்ணா. அப்போது அவர் சாலையோரமாக ஆட்கள் மாங்கொல்லைக்கு வேலி கட்டுவதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாராம். மென்றுமென்று செய்தியை வெளியிட்டான் அண்ணா. சித்தப் பிரமை பிடித்து நின்றாராம் அவர். பிறகு “விசாரிக்கிறேன், கவலைப்படாதே; நாளைக்குப் பேசிக்கலாம்” என்றாராம். அப்போது மத்தியானம் மூன்று மணி இருக்கும். சாயங்காலம் அந்தி மயங்கினவுடன் பிள்ளையைக் கிளப்பி விட்டார் வீட்டுக் கொல்லைக்கு நேராகச் சாலையில் வண்டியைக் கொண்டு வரச் சொல்லி, அதில் ஏறிப் போய் விட்டானாம் செல்லப்பா. சீர்காழி

ரயிலடியில் கொண்டுவிட்டு வந்ததாம் வண்டி. மறுநாள் மாலைதான் செய்தி தெரிந்தது. அதுவும் ஊரில் இல்லையென்றுதான். எங்கே போயிருக்கிறான் என்று தெரிய ஒரு வாரமாயிற்று. அதையும் இரண்டு மைல் நடந்து பிராஞ்ச் ஆபீஸ் போஸ்ட்மாஸ்டரைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஒரே மாதத்திற்குள் செல்லப்பாவுக்குக் கலியாணமும் ஆகிவிட்டது. அதை வீட்டுக்குப் போனவன் கலியாணமாகி நாலு மாசம் ஆகிற வரையில் ஊர்ப் பக்கம் தலைகாட்டவில்லை.

அதற்குள்?

அம்மா வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு, அதை வாயைப் பொத்திக் கொண்டு, அண்ணா தெருவில் நின்று கூப்பாடுபோட்டு...

உடல் பெருத்து, மெருகேறி, மினுமினுத்து, சாம்பல் பூத்து, ஊர்கிககிகத்து, வீடு மூச்சடங்கி, பேச்சடங்கி ஓசைப்படாமல் அழுது...

அவளைப் பட்டணம் கொண்டுவந்து, ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்து, குழந்தையை விடுதியில் விட்டு, அவளைப் பள்ளிக்கூடத்திலும் ஹாஸ்டலிலும் சேர்த்து...

ஹாஸ்டல் சமையல் அறையைப் பூட்டுகிற சத்தம் கேட்கிறது.

“மேரிபாட்டை ராகம் போட்டுப் பாடுவாங்களே. ராகத்தோடு பாடினா, சீக்கிரமா மனப்பாடமாயிடும்” என்று சின்னக் குரலில் பாடத் தொடங்கினாள் அன்னம்மா. சாவித்திரியும் தொடர்ந்து பாடினாள். ஒரு தடவை பாடி முடிப்பதற்குள் வராந்தாவில் செருப்புச் சத்தம் கேட்டது. வார்டன் செருப்பு மாதிரி இருக்கிறது.

“படிக்கிறேளா?” என்று நிலையில் கையை வைத்துக் கொண்டே நின்றாள் வார்டன்.

“இந்தப் பாட்டு நெட்டுருவாக மாட்டேங்குதாம்மா. அதான் பாடிப்பாடி மனப்பாடம் பண்ணுன்னு சொன்னேன்.”

வார்டன் பார்த்தாள். “இதானே? நான் சொல்லித் தரேன், வா. நிமிஷம் நெட்டுருவாயிடும்.”

புஸ்தகத்தோடு நடந்தாள் வார்டன். அன்னத்தை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு அவளைப் பின் தொடர்ந்தாள் சாவித்திரி. வேறு வழியில்லை.

மாடிப்படி இறங்கி எதிரே இருந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்தார்கள். அறைக்குள் நுழைந்ததும் “உட்காரும்மா” என்றாள் வார்டன்.

“எப்படி இருக்கே?”

“சௌகர்யமாகத்தான் இருக்கேன்.”

“உட்காரேன்.”

சாவித்திரி உட்கார்ந்தாள்.

“இங்க இருக்கிறது மனசுக்குப் பிடிச்சிருக்கோல்லியோ?”

“நிம்மதியாயிருக்கு.”

“ஊர் ஞாபகம் வரதோன்னு கேட்டேன்.”

“இல்லேம்மா. இனிமே ஊர் ஞாபகம் என்னத்துக்கு? ஊர் ஏது? உறவேது? எல்லாம்தான் போயிருத்தே?”

“நீயாகப் போகச் சொல்லியே?”

சாவித்திரி பதில் பேசாமல் குனிந்துகொண்டாள்.

“போகச் சொன்னானே, அந்த மட்டி இங்கே வந்திருந்தான் இன்னிக்கு.”

“அண்ணாவா?” என்று குழம்பியும் மலைத்தும் கேட்டாள் சாவித்திரி.

“அண்ணாவாவது! ஊர் உறவை எல்லாம் போக அடிச்சவன் என்கிறேன்... என்னமோ பெரிய்ய ஆளாக்கும்னு நினைச்சேன். இத்து னூண்டு பையனாயிருக்கானே”.

“யாரும்மா?”

“சத்தியம் பண்ணிக் கொடுத்துவிட்டு ரண்டாம் பேர் தெரியாம

ஊரைவிட்டு ஓடி, கலியாணம் பண்ணிண்டானே - அவன் தான். அவன் பொண்டாட்டி செத்துப் போய்ட்டாளாம்.”

“அ!”

“குழந்தை உயிரில்லாம பிறந்துதாம். ரண்டு நாள் கழிச்சு அவளும் போய்ட்டாளாம். நேத்திக்குத்தான் கிரியை எல்லாம் முடிஞ்சதாம். மறுநாளைக்கு எண்ணெய் தேச்சுண்டுதான் போகணும்னாளாம். அதைக் கூடக் கேட்காம ராத்திரியே கிளம்பிட்டாளாம். மத்தியானம் நீங்களளாம் ஸ்கூலுக்குப் போயிருக்கிறபோது எங்கிட்ட வந்தான். பேயறைஞ்சாப்பல நின்னான்.”

வார்டன் சொல்வது என்னமோ தினசரித்தான் படிப்பது மாதிரி இருந்தது.

சாவித்திரிக்கு அவள் சொன்ன வார்த்தைகளின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. போகிற போக்கில், அவள் சாதாரண மாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“பிரசவம் ஆச்சுன்னு தந்தி வந்துதாம். ரண்டு நாளுக்கப்புறம் தாயார்க்காரியும் போய்ட்டாள்னு வந்துதாம் தந்தி. இவன் போய்ப் பார்த்தது வெத்து உடம்புதான்.”

சாவித்திரி வெறித்து உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள். “பிரேதம் மாதிரி மூஞ்சியை வச்சிண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். கேவிக் கேவி அழுதான்...இப்ப என்னத்துக்கு அழணும்னு கேட்டேன். பதிலே சொல்லலே. சரி, நீ போயிட்டு வரலாம்னேன். பேசாம உட்கார்ந்திருந்தான். நான் எழுந்துண்டேன். அவன் எழுந்திருக்கிற வழியா யில்லை. ‘என்னப்பா நான் சொல்றது காதிலே விழலியா’ன்னேன். ஒரு வேண்டுகோள்னு ஆரமிச்சான், உன்னைப் பார்க்கணும்னான். ‘வெளியிலே போ’ன்னு ஒரு சத்தம் போட்டேன். அதைக்கேட்டு காவல்காரனே ஓடிவந்துட்டான். ‘நீ போ, உன்னை அப்புறம் கூப்பிடறேன்’னு அவனை அனுப்பிச்சுட்டு, மறுபடியும் அவனைக் கிளப்பப் பார்த்தேன். அவன் அசைஞ்சு கொடுக்கற வகையாயில்லே.

‘மாடம், மாடம்’ னு எழுந்தான். என் கால்லே வந்து கட்டை மாதிரி நீளமா விழுந்தான். ‘நீங்கதான் என்னைக் காப்பாத்தணும்’னான். ‘நான் எங்கப்பா பேச்சைக் கேட்டுப் பாழாய்ப் போய்ட்டேன். இனிமே அவர் மூஞ்சியிலேயே முழிக்கமாட்டேன். நீங்கதான் என்னைக் காப்பாத்தணும்னு புருவத்தைத் தூக்கிண்டு நின்னான். குழந்தையைக் காப்பாத்தறானாம். உன்னையும் காப்பாத்தறானாம். ரண்டு மாசத்திலே உன்னை அழைச்சுக்கறானாம்.”

“அம்மா!” என்று குடிமுத்தாற் போல் கத்தினாள் சாவித்திரி. நாற் காலியின் கையை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டது கைவார்டன் எழுந்து வந்தாள். அவள் முதுகையும் நெஞ்சக் குழியையும் தடவிக் கொடுத்தாள்.

பாத்திரப் பெட்டியின் மேல் உட்கார்ந்து கைமேல் அடித்துக் கொடுத்த கை; விரலோடு விரலாகக் கோத்திருந்த கை; விடுவித்துக் கொள்வதே குறியாக இருந்த கை.

“அந்தக் கையை எனக்குத் தெரியும்மா!”

“என்ன?”

அப்போதுதான் தன்னையறியாமல் கத்தினது தெரிந்தது சாவித்திரிக்கு.

“சொல்லேன்.”

சாவித்திரி கிலி பிடித்த விழியுடன் தலையை அசைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒட்டடை நெடிக்கு நடுவில் மண் சுவரின் மங்கலில் விலக விலகத் துடித்த அந்த விரல்கள் நீளப் புழுக்கள் நழுவி நகர்வது போலிருந்தன. சாவித்திரிக்கு இரைத்தது. மார்பும் படபடவென்று ஏறி இறங்கிற்று.

நாலைந்து நிமிஷம் பேச்சில்லை.

நழுவி ஓடுகிற விரல். பிடிக்க முடியாத விரல். “இப்படியே பெஞ்சிலே படுத்துக்கிறியா?”

“வாண்டாம்மா.”

“நாளைக்குத் தெருவிலே வந்து நிப்பன். பள்ளிக்கூடத்து வாசல்லே வந்து நிப்பன்.”

“அம்மா! அம்மா!”

“சும்மா கத்தப்படாது!”

“என்னை யாரும் பார்க்க வரவாண்டாம்மா. இப்ப எல்லாம் எனக்கு இறுக்கிப் போர்த்திண்டிருக்காப்பல இருக்கு. கண்ணை மூடிண்டு கதவை எல்லாம் சாத்திண்டு இருக்காப்பல இருக்கு. ஒண்ணையும் திறக்கவேண்டாம்மா.” வார்டன் அவளை வெறித்துச் சிறிது நேரம் பார்த்தாள் ஒரு இரண்டு நிமிஷம் கழித்துச் சொன்னாள்:

“நாளையிலேருந்து உனக்குப் பாடம் இங்கேயே நடக்கும். நீ பள்ளிக்கூடம் போக வேண்டாம்.”

“சரிம்மா. நான் என் அறைக்குள்ளே கதவைச் சாத்திண்டு இருக்கேன்மா.”

“சரி.”

“நான் எங்கேயும் வெளியிலே போகலேம்மா.”

“வாண்டாம், உன் டீச்சர் இங்கே வருவ, சொல்லிக் கொடுப்ப. உனக்கு எது வேணும்னாலும் எங்கிட்ட சொல்லு.”

“சரிம்மா!”

“இப்ப ஏதாவது வேணுமா?”

“ராஜாமணி-இப்ப வாண்டாம், நாளையிலேர்ந்து...”

“குழந்தையைத்தானே? நீ வெளியிலே போகாட்டா அதுதான் இங்கே வரணும். காலமே நானே போய் அழச்சிண்டு வந்துடறேன்.”

மறுபடியும் ஒரு ஐந்து நிமிஷம் பேச்சில்லை. வார்டன் குய்யத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தாள். தவளை பின் ஜன்னலுக்கப்பால் கொரகொரத்தது.

“நீ போய்ப்படுத்துக்கோ” என்றாள் வார்டன்.

“நான் இங்கேயே படுத்துக்கறேம்மா இன்னிக்கி.”

“நான் நடுராத்திரி மட்டும் படிச்சிண்டிருப்பேனே?”

“பரவாயில்லேம்மா விளக்கு இருட்டு மாதிரிதான் இருக்கும் எனக்கு. கதவை எல்லாம் சாத்திப் போத்திண்ட மாதிரி இருக்கும்.”

“அப்படின்னா இந்த பெஞ்சியிலேயே படுத்துக்கோ” என்று ஒரு தலையணையைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள், வார்டன்.

சாவித்திரி ஒருக்களித்துப்படுத்துக்கொண்டாள். விளக்கு பளிச்சென்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதுவே இருளாக இருந்தது. திறந்திருந்த கதவு அவளுக்குச் சாத்தியிருந்தது. போர்வை கண், மூக்கெல்லாம் போர்த்திக்கொண்டது.

ஆட்டுக்குட்டி உள்ளே வரலாம், ராஜாமணி வாசலில் நிற்க வேண்டாம். உள்ளே வந்து தத்தும், தவழும், கையைத் தூக்கும், சிரிக்கும்.

கண் அயர்கிறது. வார்டனே போர்வையாகிறாள். இருளாகிறாள். கதவாகச் சாத்திக் கொள்கிறாள். ஆட்டுக் குட்டியும் சாவித்திரியும் உள்ளே இருக்கிறார்கள். வார்டனே ஹாஸ்டலைச் சுற்றி நாலு பக்கமும் பெரிய மதிலாக நிற்கிறாள். சாவித்திரியும் ஆட்டுக்குட்டியும் அதைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

